Antidogma - Az utolsó spártai áldozata Európáért

2013 június 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

2013. május 21-én délután 4 órakor Dominique Venner f?be l?tte magát a párizsi Notre-Dame székesegyház oltáránál, a média szerint a melegházasságok franciaországi legalizálása miatti tiltakozásul.

Ennél azonban sokkal többr?l van szó. Búcsúleveléb?l világosan kit?nik, hogy az európai nacionalizmus legendás alakja, az Új Jobboldal egyik meghatározó teoretikusa, a kiváló történész és esszéista valójában földrészünk iszlamizációja és lakosságcserés gyarmatosítása elleni riadónak szánta prométheuszi gesztusát.

„(...) Életem alkonyán, a francia és európai hazámra leselked? óriási veszélyek el?tt kötelességemnek érzem, hogy cselekedjek, amíg még van hozzá er?m. Úgy hiszem, fel kell áldoznom magam, hogy megtörjem a bennünket sújtó letargiát. Felajánlom azt, ami még az életemb?l maradt, a tiltakozás és a megalapozás szándékával. Egy kiemelked?en szimbolikus helyet választottam, a párizsi Notre-Dame katedrálist, amelyet tisztelek és csodálok, és amelyet régebbi kultuszok helyén emelt ?seim géniusza, legkorábbi eredetünkre emlékeztetve.

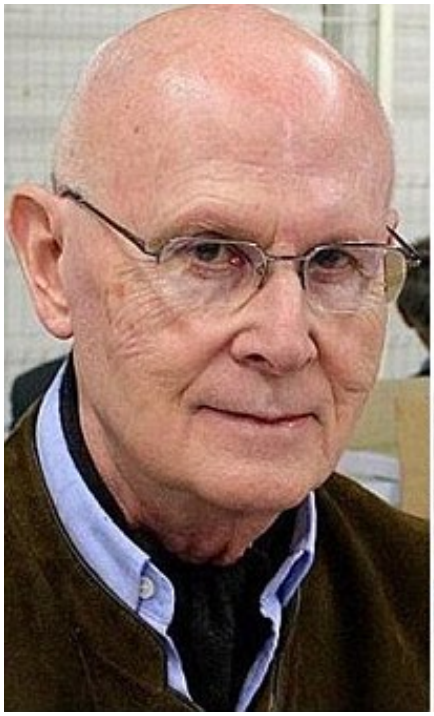
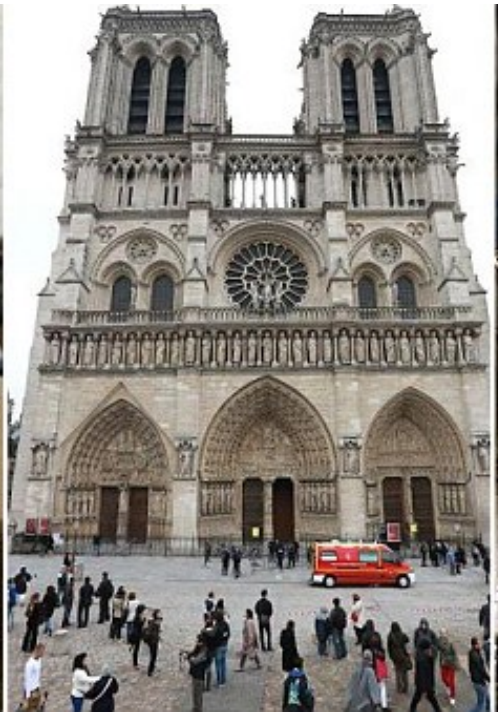

Amikor annyi ember válik életük rabszolgájává, az én tettem az akarat etikáját testesíti meg. Megölöm magam, hogy felébresszem a bóbiskoló lelkiismereteket. Fellázadok a beletör?dés, a lélek mérgei és a tobzódó egyéni vágyak ellen, amelyek lerombolják nemzeti köt?désünket és nevezetesen a családot, több évezredes civilizációnk bels? talapzatát. Miközben védelmezem minden nép identitását a saját otthonában, fellázadok a mi népességeink lecserélését célzó b?ncselekmény ellen is. (...)”

Dominique Venner egész élete az elvek és tettek tökéletes egységét példázza. 1935-ben született, 18 évesen önkéntesnek jelentkezik az Algériában harcoló francia hader?k soraiba. Leszerelése után a radikális nacionalista Jeune Nation (Ifjú Nemzet) mozgalom egyik vezet?jeként az országa katonai mozgósítását szabotáló kommunisták elleni büntet?akciókkal teszi magát ismertté. Kés?bb az algériai fehér telepesek földalatti szervezete, az OAS szimpatizánsaként 18 hónapra börtönbe kerül. Szabadulását követ?en teljesen átértékeli addigi aktivista pályáját, és nagy hatású politikai-stratégiai manifesztumaival lényegében megteremti a modern európai széls?jobb elméleti alapjait. Az általa kidolgozott „európeanizmus” (páneurópai nacionalizmus) a korábbi soviniszta beidegz?désekkel szakítva nem az európai nacionalizmusok antagonisztikus, hanem komplementer jellegét hangsúlyozza. Ugyanakkor Marx, Lenin és Gramsci olvasásából ihletetten a kommunista szervezési módszerek átvételét javasolja, önfeláldozó és fegyelmezett „politikai katonák” kiképzésére buzdítva a nacionalista mozgalmakat. 1963-ban megalapítja a programadó cím? és tartalmú Europe Action folyóiratot. Ebben a vállalkozásában Alain de Benoist lesz a szekundánsa, és innen már egyenes út vezet az Új Jobboldal szellemi f?m?helye, a GRECE létrehozásához. A ’60-as évek végét?l felhagy ugyan a közvetlen politizálással, metapolitikai síkon azonban – mindenekel?tt a saját alapítású történelmi szakfolyóirataiban publikált nonkonformista szellemiség? írásaival és neves kiadóknál megjelent hiánypótló könyveivel, köztük számos referenciamunkájával – továbbra is jelent?s befolyást gyakorolt az európai identitárius mili?re.

Mivel lelkülete és mentalitása egy született spártaivá tette, talán legfontosabb értéknek a szabadságot tartotta. 2001. április 2. keltezés? levelében ezt írta nekem: „Noha nem beszélem az önök nyelvét, országuk mindig közel állt hozzám. Fiatalon több politikai harcban is részt vettem a szabadságukért harcoló magyarok érdekében. (...)

Akkoriban egy magyar szervezet díszoklevéllel tüntetett ki”, és másolatban csatolta a Magyar Szabadságharcosok Szövetsége 1958. március 15-én kiállított „becsületdiplomáját”, amelyet Dálnoki Veress Lajos tábornok adott át neki, annak elismeréseként, hogy az általa vezetett fiatalok 1956. november 7-én megrohamozták, elfoglalták és feldúlták a Francia Kommunista Párt székházát. Ezt a „lázadó szív?” korszakát bemutató önéletrajzában így eleveníti fel a történteket: „A kommunista párt sajtója nagy kirohanásokkal és gyilkosságra uszításokkal igazolta a budapesti felkelés Vörös Hadsereg általi eltiprását. Székházának megtámadása a mi válaszunk, a mi szolidaritásüzenetünk volt a magyar nép számára, amely Kun Béla vörös diktatúrájának összeomlása óta egyike a kommunista rendszer elleni leglázadóbb népeknek Európában” (Le Coeur rebelle, 1994, p. 105).

Dominique Venner önkéntes halála egy par excellence politikai testamentum, a saját vérével megpecsételve. Hirtelen felfedeztük, hogy vannak még reményhordozók, mindenre elszánt jellemek, akik készek feladni a fizikai létezést egy célért, egy eszméért, példamutatásként. „Mindenképpen új, látványos és jelképes tettek kellenek, hogy megrengessék a szendergéseket, felrázzák az elaltatott lelkiismereteket és felébresszék eredetünk emlékezetét. Egy olyan korszakba lépünk, amikor a szavakat tettekkel kell hitelesíteni”, olvasható a halála napján kelt utolsó blog-bejegyzésében.

Alain de Benoist-t egyáltalán nem lepte meg az öngyilkossága. „Régóta tudtam, hogy akárcsak a régi rómaiak, ? is csodálta az önkéntes halált, amelyben a becsület etikájának legmegfelel?bb módját látta az élet befejezéséhez bizonyos esetekben. (...) De mindenekel?tt a stílus embere volt, és leginkább azt az emberi tulajdonságot értékelte, amely nála egyetlen szóra korlátozódott: a tartást. (...) Néha már túlzásig kereste a tartást, a stílust, a lelki emelkedettséget, a szellemi nemességet. (...) Már évek óta nem tudta elviselni, hogy azt látta: Európa kilépett a történelemb?l, kiürítette energiáját, elfelejtette önmagát. (...) Így tartásról tett tanúbizonyságot a végs?kig, h? maradva a képhez, amelyet önmagának alkotott arról, ahogyan egy szabad embernek kell viselkednie.”

Dominique Venner egy kihalóban lév? elit emberfajta egyik utolsó képvisel?je volt, amelyet azok alkotnak, akik képesek és készek feláldozni magukat azért, amiben hisznek. Elt?nésük a modern világ dekadenciájának törvényszer? következménye. Tragikus paradoxon, de ezért a világért már nem érdemes feláldozni magukat. Ennek ellenére minden tisztelet korunk h?sének, mert ha áldozata hiábavaló is volt, örök mementóként szolgál majd a jöv? számára.

MD 2013. V. 29.

Gazdag István -antidogma.hu

Ajánló